

ÎN MEZOZOIC

Tudor era întins pe canapea, cu picioarele atârinate, și privea tavanul. Într-un picior purta o șosetă în dungi, trasă neglijent doar pe jumătate.

— Te rog să te îmbraci mai repede, vom întârzia!

Mama îi puse pantalonii scurți și tricoul pe spătarul scaunului și ieși grăbită din cameră.

Băiatul se ridică și luă și cealaltă șosetă, pe care o puse pe degetele celuilalt picior, apoi se întinse din nou pe canapea și rămase nemișcat.

Mama se întoarse cu o trusă de cosmetice și începu să se dea cu rimel în fața oglinzii.

— Tudor, te rog să te grăbești!

Tudor se ridică, își trase bine șosetele, își îmbracă pantalonii scurți și rămase din nou nemișcat, la fel ca înainte.

— Tot pe canapea ești?

Mama se uită la reflexia băiatului în oglindă.

— De acum înainte îți voi spune moșmondilă!¹ zise ea.

— Iar eu îți voi spune mocoșeală!² îi răspunse Tudor.

— De ce? întrebă mama.

— Pentru că nu vrei să mă îmbraci.

¹ De la „a moșmondi”, a se mișca încet și cu stângăcie.

² De la „a mocoși”, a pierde prea mult timp la o treabă.

— Tudor, ești mare acum. Poți să te îmbraci singur! zise mama, apoi ieși grăbită din încăpere.

Imediat, intră majestuos în cameră motanul Felix.

Se alintă puțin pe lângă piciorul băiatului și brusc începu să se uite alarmat în jur și să adulmece zgomotos aerul, întorcându-și capul în diferite direcții. Tudor privi indiferent cum Felix adulmece dulapul și canapeaua, după care se apropie încet de crăpătura din podea, aflată între dulap și patul lui Tudor și... dispăru.

Băiatul clipi și privi în jur, dar Felix nu mai era acolo. Atunci se apropie încet de fisură și imediat dispăru și el.

— Ești gata? îl întreabă mama când se întoarse în cameră. Unde ești? continuă ea și, pentru că nu primi niciun răspuns, fugi spre bucătărie.

Nu îl găsi pe fiul ei acolo, așa că se întoarse în dormitor.

— Tudor!

Mama îl căută în celelalte camere, pe balcon și în baie, apoi, puțin supărată, intră în sufragerie și aproape că se împiedică de Tudor și Felix.

Motanul își spăla blănița zbârlită, iar Tudor părea și mai adâncit în gândurile sale decât era de obicei dimineața.

— Nu avem timp de joacă! îi zise mama. De ce nu te-ai îmbrăcat?

Luă tricoul din mâinile fiului ei, îl ajută să-l îmbrace și îl trase de mână spre ieșire.

În timp ce așteptau liftul, Tudor o întreabă:

— Mamă, câte camere are apartamentul în care locuim?

— De ce întrebi, Tudor? Nu știi?

— Ba da. Trei, nu-i așa?

— Așa este.

Tudor nu scoase niciun cuvânt până la grădiniță, iar mama îl întreabă îngrijorată:

— E totul în regulă? Te doare ceva?

Tudor clătină din cap și se duse la colegii lui, acolo unde îl aștepta cel mai bun prieten al său, Victor.

— Privește! îi spuse Victor.

Băiatul ținea în mână o șopârlă groasă de plastic, cu un os uriaș și trei coarne pe cap.

— Acesta este un dinozaur! continuă el.

— Există în realitate?

Spre bucuria lui Victor, Tudor părea foarte interesat de noua jucărie a prietenului său.

— Nu mai există. Tata mi-a spus că dinozaurii au dispărut.

— Când au dispărut?

— Cu mult timp în urmă. Acum o sută de ani. Sau poate chiar mai mult. Tudor îl privi cu neîncredere. O sută de ani însemnau mult timp.

Lui Tudor îi plăcea să meargă la cumpărături cu mama lui după ce îl lua de la grădiniță. De data aceasta se întoarseră acasă cu o pungă plină cu fructe.

În apropierea casei, cei doi o întâlniră pe vecina lor, doamna Florea, care cultivase o mică grădină botanică în fața blocului. În timp ce adulții vorbeau, Tudor examinează cu atenție un tufiș ramificat, cu frunze lungi și ascuțite.

— Cum se numește această plantă?

— Ferigă, îi răspunse doamna Florea. Este frumoasă, nu-i așa?

— Există și ferigi mai mari?

Tudor își întinse larg brațele, devenind brusc posomorât și gânditor ca în dimineața aceea.

— Sigur că da. Cu mult timp în urmă existau unele uriașe, aproape cât blocul în care locuim!

— Când? o întreabă băiatul curios.

— Cu foarte mult timp în urmă, cu milioane de ani în urmă!

Tudor se uită la doamna Florea cu ochii mari. Era din nou confuz.

De îndată ce intrară în apartament, Tudor scoase din geantă un fruct verde-roșcat, asemănător cu o pară:

— Mamă, pot să îl mănânc? întrebă el.

— Da, dar înainte te rog să i-l dai tatălui tău ca să îl curețe.

Tudor alergă spre bucătărie ca să îi dea tatălui său para neobișnuită.

— Oare cine a venit? întrebă tata în timp ce pune la jos cartea pe care o citea.

— Sunt eu, Tudor!

Băiatul era uimit pentru că tatăl său nu îl recunoscuse.

Intră și mama în bucătărie, luă cuțitul de la tata, care încerca să curețe avocadoul pentru fiul lui, tăie fructul pe jumătate și scoase pulpa cu o lingură.

— Cum se numește o persoană care a văzut un dinozaur? Întrebă brusc Tudor.

— Hmm... zise mama.

— Este cineva care are o imaginație bogată, îi răspunse tata.

În scurt timp, camera dispăru, iar în locul ei apăru o peșteră joasă, de înălțimea lui Tudor, cu pereți neuniformi, cu stalactite galbene ascuțite, presărate cu ace de conifere și cu pietricele. Tudor îl urmă pe Felix până la ieșirea îngustă și puternic luminată și ajunse afară.

UN NOU PRIETEN

Tata și mama plecară să se ocupe de ceea ce aveau de făcut, iar Tudor și sora lui mai mare, Natalia, rămaseră singuri acasă. Citiră *Ursul păcălit de vulpe*, apoi jucară șah. După ce pierdură trei pioni, un cal și o tură, iar Tudor lovi cu degetul regina, Natalia deschise televizorul și puse un desen animat pentru fratele ei, iar ea se duse în cameră să-și facă temele.

În scurt timp, Tudor se plictisi și chiar atunci apăru lângă el Felix. Îl privi pe băiat de parcă l-ar fi invitat să-l urmeze, mieună și dispăru în fisura din podea dintre dulap și pat. Tudor plecă în liniște după el.

Văzu în partea dreaptă o pădure deasă de ferigi, iar în stânga o pantă abruptă care ducea către un lac frumos colorat. Copaci uriași, asemănători molidului, creșteau pe malul opus al lacului.

Felix stătu o vreme lângă băiat, pentru a-i ține companie, dar după ce se asigură că Tudor nu se teme de nimic, dispăru în desigurii. Imediat, de acolo se auzi un sunet puternic.

Afară era cald, ramurile ferigilor erau mișcate de o adiere ușoară, văzduhul era plin de sunete - mârâieli, urlete și țipete. La marginea pădurii din spatele lacului se hrăneau dinozauri uriași cu gulere de os și trei coarne pe capetele masive.

Deasupra lacului se învârtea în zbor un dinozaur sprinten, care semăna cu o pasăre cu ciocul lung. Dinozaurul se repezi spre apă, unde își scufundă ciocul și prinse cu agilitate un pește mic. Zbură spre mal și se așază chiar lângă Tudor, sprijinindu-și aripile de pământ. Îl privi pe băiat cu ochii negri, scoase un fluierat încet și își puse prada în fața lui. Dinozaurul era mic, cu blană netedă pe spate și pe burtă. A avea aripi golașe și înguste și un romb în vârful cozii lungi și subțiri. Părea că dinozaurul îl plăcea pe Tudor și zâmbea fericit. Din ciocul lui ieșeau în direcții diferite dinți ascuțiți, ca niște ace. Tudor îl salută prietenos cu o mișcare din cap.

Dintr-odată, un dinozaur cu aripi, mult mai mare, coborî de undeva de deasupra cu un țipăt înfricoșător, și aproape că îl lovi pe Tudor cu ciocul. Luă peștele adus de primul dinozaur și se așază în apropiere să îl mănânce. Micul dinozaur părea furios, iar Tudor se supără. Mama spunea mereu că nu trebuie să te porți urât cu cei care sunt mai mici și mai slabi decât tine.

Băiatului îi veni o idee și se îndreptă cu pas hotărât înapoi spre peșteră.

Se întoarse acasă și se grăbi să intre în camera Nataliei. Sora lui, care se concentra pe caietele și manualele ei, fu surprinsă când apăru Tudor și îi spuse:

— Natalia, dă-mi, te rog, praștia!

— De ce? întrebă ea.

— Să lovesc dinozaurul rău!

— A, bine, bine! exclamă ea. Vânătoare plăcută!

Natalia scoase dintr-un sertar o praștie veche care aparținuse cândva tatălui lor și i-o dădu lui Tudor.

— În primul rând, să nu uiți că nu trebuie să lovești dinozaurii buni! Și, în al doilea rând, îi spuse Natalia lui Tudor, care deja se întorsese cu spatele ca să plece, ține minte că dacă tata află că ai luat praștia fără permisiunea lui, vom avea probleme amândoi!

Tudor se repezi ca fulgerul înspre crăpătura dintre dulap și pat, intră în peșteră și examină solul. Aproape de ieșire găsi câteva pietricele pe care le putea folosi. Se uită afară. Micul dinozaur prinse din nou un pește și se întorsese la țârm, intenționând să își potolească foamea până la urmă. Tudor se așază într-o poziție confortabilă, puse muniția în dreapta lui, astfel încât să fie la îndemână, și se pregăti să aștepte. Dar dinozaurul lacom era deja acolo. Scoase din nou un țipăt înfiorător, îl alungă pe micul pescar cu ciocul lung ca de pelican și imediat fu lovit de o pietricică în frunte. Neștiind ce se întâmplă, puse jos peștele pe care îl ținea în cioc.

Tudor îi dădu peștișorul micului dinozaur care părea foarte bucuros.